

תלמודו בידו

דף פד עמוד א

- א** [מה היה המעשה עם ר' יוחנן כשחלה בצפידנא ?
- ב** [אלו רפואות התיר ר' מתיא בן חרש לעשות לחולה, וחכמים אוסרים משום שאין הן רפואות בדוקות ?
- ג** [אלו רפואות התיר ר' מתיא לעשות לחולה, וחכמים מודים לו ?
- ד** [מה מלמדת המשנה כשחזרה לומר ש"כל ספק נפשות דוחה את השבת" ? [מדף פד:]

- א** [הלך אצל גויה אצילה שהיתה רופאה מומחה, ועשתה לו דבר של רפואה ביום חמישי ובערב שבת. והוסיפה שביום השבת לא יצטרך לרפואה. ר' יוחנן שאל אותה, מה יעשה אם בכל זאת יצטרך. השיבה לו, שישבע לה שלא תגלה את הרפואה לאחרים. ר' יוחנן נשבע "לאלקי ישראל לא אגלה", והיא גילתה לו את הרפואה. ומיד אמר לה שאין שבועתו קיימת, כיון שמשמעותה היא שלא יגלה את הרפואה לה', אבל לעמו ישראל יגלה. וכן עשה, ולימד את התרופה לרבים בדרשתו. ומותר להכינה אף בשבת.
- ב** 1. להאכיל מחצר כבד של כלב שוטה שנשך.
2. להאכיל בשר חמור את מי שאחזו צהבת.
- ג** 1. החש כאב בגרונו, מטילים תרופה לתוך פיו בשבת.
2. מותר להקיז דם בשבת לחולה במחלת האסכרה.
- ד** אמדו רופא שזקוק לרפואה לשמונה ימים, ויום הראשון שבהם חל בשבת. וברור שאם ימתין עד מוצאי שבת להתחיל ברפואה, יהיה עד סוף היום. אך ספק שמא ימות לשבת הבאה בגלל עיכוב הרפואה. מתחילים את הרפואה מיד, אף שמתוך כך נחלל עליו שתי שבתות.